

Колкото и да се стараше да види каквото и да било, Елена не можеше нищо да различи. Тя се отръпна уплашено. Лицето на момчето бе тъй чудно, необикновено.

Внезапно юношата падна като подкосен на земята. Почна страшно да се гърчи. Лицето му стана мораво. Очите и устата му се кривеха в грозни движения. От устата му се показа пяна.

В първия миг Елена се дръпна назад ужасена, с премаляло от уплаха сърце. Ала после се спусна смело към момчето, почна да го дърпа и да го зове. Той не чуваше, не виждаше, отпуснат като мъртвец. И изведнъж страшна мисъл я прекоси. От пресъхналото ѝ гърло се изтръгна остър вик:

- Умира! Умира! Помощ!

Защо? Какво се бе случило? Кой му бе сторил зло? Ах, той бе видял ангелите, които идваха да вземат душата му. Сълзи избликнаха в широко отворените ѝ очи. Жалост изпълни сърцето ѝ. Тя коленичи до падналия, погали с нежност косите му. От всички страни се спуснаха прислужници. Дойде и самата императрица, бледна, изплашена. Тя заповяда на всички да се дръпнат назад, послека обърна сина си да легне по гръб, пошъпна да се пази тишина. След това се обърна към Елена:

- Не се плаши... ще му мине. - И добави едва чуто, като на себе си. - Пак му е сторил някой магия...

От този миг в душата на момчето стана прелом. Тревогата, която Елена изпита за младия си годеник, остана за винаги в нея. Тъй етсжалението се раждаше послека любовта.

Госпожа Росица изтича напред, за да извести внезапното пристигане на царицата.

В краварниците настана тревога и смут. За няколко мига всичко бе на местото си, оборите се почистиха, добитъка се нареди в дълга върво-